

Kancelaria „Hebel&Masiak” s.c.

Rumia, dnia 05 sierpnia 2009r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Aleja Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący: J K
ul.

Pełnomocnik skarżącego: adw. Mieczysław Hebel

Nr wpisu na listę adw.

GDA - 0133

Kancelaria „Hebel&Masiak” S.C.

ul. Napierskiego 1

84-230 Rumia

SKARGA KONSTYTUCYJNA

I. Przedmiot skargi konstytucyjnej.

Na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej następującego aktu prawnego:

Art. 23 ustęp 7 ustawy z dnia 9 czerwca 2006r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z dnia 23 czerwca 2006 r.)

Organ, który wydał kwestionowany przepis:

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżący zarzuca naruszenie następującego artykułu Konstytucji:

Art. 2 Konstytucji

Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Art. 5 Konstytucji

Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.

Art. 9 Konstytucji

Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego.

Art. 31 ust. 1 i 2 Konstytucji

- 1. Wolność człowieka podlega ochronie prawnej.*
- 2. Każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje.*

Art. 45 ust. 1 Konstytucji

Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Art. 47 Konstytucji

Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym

Art. 51 ust. 1,2,3 i 4 Konstytucji

1. Nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby.

2. Władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym.

3. Każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych. Ograniczenie tego prawa może określić ustawa.

4. Każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą.

Art. 77 ust. 2 Konstytucji:

Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw

Art. 78 Konstytucji:

Każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarzania określa ustawa.

Art. 188 ust. 1,2 i 5 Konstytucji

Trybunał Konstytucyjny orzeka w sprawach:

- 1) zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją,*
- 2) zgodności ustaw z ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których ratyfikacja wymagała uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie,*
- 5) skargi konstytucyjnej, o której mowa w art. 79 ust. 1.*

II. Podstawy skargi konstytucyjnej.

1. Orzeczenie organu władzy publicznej, z którym skarżący łączy naruszenie przysługujących mu praw konstytucyjnych:

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w W
maja 2009r. sygn. akt

Wydział Karny z dnia

2. Podmiotowe prawa o charakterze konstytucyjnym, których naruszenie skarżący łączy z wydaniem powyższego orzeczenia oraz określenie tych naruszeń:

Prawo do prywatności poprzez brak możliwości kontroli

Prawo do sądu i zaskarżania orzeczeń naruszających prawa i wolności obywateli

Prawo do zaskarżania działań władzy publicznej naruszających prawa i wolności obywatelskie

3. Postanowienie Sądu Apelacyjnego w W Wydział Karny z dnia maja 2009r. sygn. akt utrzymujące w mocy zaskarżone zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w W Wydział Karny z dnia lutego 2009r. sygn. akt w przedmiocie odmowy przyjęcia środka odwoławczego złożonego od postanowienia Sądu Okręgowego w W z dnia lutego 2008r. sygn. akt
wyczerpało wszystkie środki odwoławcze przysługujące skarżącemu.

4. Powyższe postanowienie, sygn. akt zostało doręczone skarżącemu w dniu 07.05.2009r.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w W utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w W z dnia lutego 2009r. sygn. akt, którym to zarządzeniem Prezes Sądu Okręgowego w W odmówił przyjęcia środka odwoławczego od postanowienia Sądu Okręgowego w W z dnia lutego 2008r. sygn. akt

Sądy obu instancji przyjęły, iż skarżącemu nie przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu w przedmiocie wyrażenia zgody na udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową, ponieważ zażalenie to przysługuje jedynie organowi uprawnionemu do złożenia stosownego wniosku, a mianowicie Szefowi CBA.

Ustawa z dnia 09 czerwca 2006r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym przewiduje, iż na postanowienie Sądu Okręgowego w przedmiocie uchylecia tajemnicy bankowej zażalenie przysługuje Szefowi CBA (art. 23 ust. 7). Ponadto w przypadku, gdy odpis postanowienia został wydany w trybie art. 23 powołanej ustawy, tj. po upływie 120 dni od dnia przekazania informacji przepisy w/w ustawy nie odsyłają w tym zakresie do uregulowań przepisów kodeksu postępowania karnego. Stąd Skarżący jest traktowany jako osoba nieuprawniona do złożenia zażalenia.

Powyższe uregulowanie jest sprzeczne z art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji RP jak również z międzynarodowymi umowami, które zostały następnie ratyfikowane przez RP, a w szczególności z Konwencji o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstw z dnia 8 listopada 1990r. (Dz. U. 03.46.394.), bowiem każda ze stron ma prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji.

Należy z całą stanowczością podkreślić, iż czynności funkcjonariuszy CBA zmierzają (ze swej istoty) do gromadzenia dowodów, które następnie będą wykorzystane w postępowaniu karnym. Jedynie Szef CBA (oraz w wyjątkowych przypadkach prokurator) ma możliwość złożenia odwołania od orzeczenia Sądu. Tym samym osoba zainteresowana (która we pismach CBA de facto figuruje już jako osoba podejrzana) nie ma żadnej możliwości obrony. Ukształtowanie ról procesowych w tym stadium procesu oraz cele tego postępowania realizowane przez Funkcjonariuszy CBA wymagają aby **zainteresowany miał możliwość odwołania się od orzeczeń Sądu Okręgowego, który może być wprowadzony w błąd przez Funkcjonariuszy CBA np. co przesłanki prawdopodobieństwa, iż Kontrolowany posługuje się środkami pieniężnymi niezajdującymi pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub też chociażby w przypadku, gdy z obiektywnych powodów informacja żądana przez CBA nie może mieć związku z prowadzonym postępowaniem (lub nie zostało**

to wykazane). Tym samym zainteresowany – nie uczestnicząc przecież w wydawaniu kwestionowanych postanowień – nie ma żadnej prawnej możliwości przeciwstawiania się upoważnieniu do uzyskania określonych informacji.

Powyższe unormowanie powoduje więc, iż w sprawie występuje jedynie jedna zainteresowana strona – CBA, tylko ona ma uprawnienia, to ona przedstawia uzasadnienie, dowody i uzasadnienie. Kontrolowany nie ma żadnej możliwości przedstawienia Sądowi własnych argumentów – czy to na etapie rozpoznania wniosku (co można jeszcze zaakceptować), czy też na etapie zaskarżenia negatywnej dla niego decyzji. Warto dodać, iż uprawnienie strony do zaskarżenia decyzji Sądu nie spowodowałoby żadnych negatywnych konsekwencji ani dla postępowania kontrolnego, ani dla interesu Państwa.

Sąd (ani Sąd odwoławczy) nie ma więc możliwości nawet zapoznania się z dowodami przeciwnymi, którymi może dysponować zainteresowany – uznając go jako osobę nieuprawnioną do występowania na tym etapie procesu.

Przecież zainteresowany musi mieć prawo do obrony na wzór oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego.

Co więcej nawet w sytuacji gdyby CBA przeprowadziło czynności przekraczające swe kompetencje lub zataiło część akt przed Sądem orzekającym w danej sprawie, zainteresowany nie ma możliwości złożyc odwołania od orzeczenia I instancji. Problematyka gwarancji procesowych pozostaje w związku z naczelnymi zasadami procesowymi, które należy rozumieć jako podstawowe normy określające główne i najistotniejsze cechy procesu.

Wśród zasad procesowych należy przede wszystkim wskazać zasadę równouprawnienia stron, sprowadzającą się do tego, że przeciwne strony postępowania mają równe uprawnienia procesowe. Zasada ta jest przewidziana w wszystkich typach procesów – cywilnym, karnym i administracyjnym. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006r. V CNP 86/06, Wyrok WSA z dnia 22.05.06r. II sa/wa 1818/05).

Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego wskazuje na konieczność interpretowania wszelkich przepisów tak aby nie prowadzić do ograniczenia praw stron do rozpatrzenia sprawy przez dwie instancje. (sygn. akt III S.A. 3188/01).

Sąd I instancji ma tylko wówczas możliwość oceny istnienia przesłanek np. co do zniesienia tajemnicy bankowej jeżeli rozważy całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania (czyli również tych przez zainteresowanego) . Wydanie postanowienia ma być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może prowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Jednocześnie w świetle prawa do obrony i odwołania się od orzeczeń Sądu I instancji kształtowanie przekonania Sądu ma nastąpić na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tym samym odmowa przyjęcia odwołania zainteresowanego powoduje wydanie orzeczenia bez analizy całokształtu ujawnionych dowodów, bez ich wszechstronnej oceny oraz bez ujawnienia czy faktycznie istniały przesłanki do uchylecia tajemnicy bankowej. (Wyrok SN z 08.04.1974r. I KRN 2/74).

Jak bowiem Sąd meriti ma ocenić wiarygodność i zasadność przedłożonych dokumentów przez funkcjonariuszy CBA jeżeli zainteresowany nie może podnieść przeciwnych dowodów przed niezawisłym Sądem.

Dowody zebrane w ten sposób mogą posłużyć następnie za dowód winy w postępowaniu karnym, w którym oskarżony nie będzie mógł ich podważać, co narusza jego prawo do obrony i odwołania się od orzeczeń pierwszej instancji.

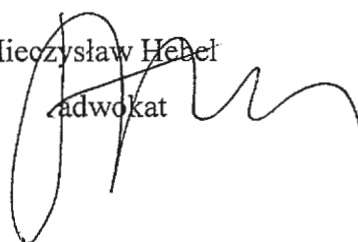
Tak przeprowadzone postępowanie nie będzie budziło przekonania o tym , że sąd przestrzega zasad wynikających z art. 4 kpk a w szczególności dąży do ustalenia prawdy obiektywnej i opierając się jedynie na tej prawdzie feruje swe wyroki. Tak przeprowadzone postępowanie nie ułatwi dokonanie zgodnych z prawdą ustaleń faktycznych. (Wyrok SN z 08.04.1974r. I KRN 2/74).

Zgodnie z art. 77 ust. 2 Konstytucji żadna ustawa nie może zamykać sądowej drogi dochodzenia naruszonych wolności i praw. Zainteresowany, z uwagi na istotę sprawy, może jedynie na tym etapie postępowania i przed tym samym sądem dochodzić naruszenia przez funkcjonariuszy CBA swoich wolności i praw z uwagi choćby na to, iż

zebrane w sposób nielegalny przez CBA dowody mogą być następnie, w trybie przewidzianym przez ustawę o CBA zniszczone. Tym samym dochodzenie przed innym sądem naruszonych wolności i praw będzie bezprzedmiotowe co w dalszej kolejności powoduje, iż de facto przepis art. 77 ust. 2 Konstytucji nie obowiązuje w przypadku ustawy o CBA.

Z powołanych względów wniesienie skargi jest w pełni uzasadnione.

Mieczysław Hebel
adwokat

zał.

- 5 odpisów skargi
- pełnomocnictwo
- kopia postanowienia Sądu Apelacyjnego w W Wydział Karny z dnia
maja 2009r. sygn. akt
- kopia zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego w W z dnia lutego 2009r.
sygn. akt
- kopia postanowienia Sądu Okręgowego w W z dnia lutego 2008r. sygn.
akt
- kopia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w W z dnia lutego
2008r. sygn. akt
- kopia zażalenia na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w W z dnia
lutego 2009r. sygn. akt